

Forfaavidt nu den høitærede Justitsminister havde yttret sig mere til Fordeel for eller mere bifaldende om dette Forslag end om mit oprindelige Lovforslag, saa skulde jeg, naar mit Underændringsforslag var blevet vedtaget, have tilraadet Thinget at gaae ind derpaa, fordi det dog altid var et Skridt fremad paa den Vej, som vi dog engang maae komme til at gaae. Den ærede Rigsdagsmand for Viborg Amts 2den Valgkreds (Bregendahl) udtalte rigtignok som sin Mening, at det ikke vilde være muligt at drive Sagen igennem saaledes. Ja, jeg kan nu ikke troe, at, naar den store og overveiende Deel af Folket mere og mere og stærkere og stærkere finder en saadan Lov paatrængende nødvendig, det da ikke ved Udholdenhed og ved vedvarende Bestræbelser skulde lykkes at drive den igennem; det kan jeg ikke forstaae. Jeg er fuldkommen overbevist om, at den vil blive drevet igennem, og jeg skal, saalænge jeg sidder paa Rigsdagen, ikke lade nogen Session gaae forbi, uden at Forsøget skal blive gjort dermed. Jeg er overbevist om, at det ogsaa omsider vil lykkes. Men, da den ærede Minister nu ikke har udtalt sig i større Faveur af det Forslag; der er stillet af Rigsdagsmanden for Viborg Amts 2den Valgkreds (Bregendahl), end af mit Forslag, saa skal jeg tilraade det ærede Thing at blive staaende ved mit oprindelige Forslag. Det er allerede to Gange tidligere gaaet igennem Folkethinget, og Folkethinget har derved vist, at det anerkjender Forslagets vel begrundede Indhold, og, naar man ikke ved at opgive Noget af det, kan komme noget Skridt videre denne Gang, saa troer jeg, at det er det Retteste at blive staaende ved det, som allerede to Gange har faaet Folkethingets

Stadsæstelse. At vi saa ikke komme noget Skridt videre, kunne vi ikke sige er den Rigsdagsmands Skyld, der har stillet Forslag, og heller ikke den anden Rigsdagsmand Skyld, der ligeledes har stillet Forslag; men det er Regjeringens, og jeg vil derfor troste mig nu, haabende, at hvad der ikke skeer denne Gang, kan ske næste Gang. Jeg vil altsaa tilraade det ærede Thing at forkaste samtlige Ændringsforslag og vedtage Lovforslaget i dets første Skikkelse.

Bregendahl: Forfaavidt det ligger den ærede Rigsdagsmand, som sidst havde Ordet, meest paa Sinde ikke at faae noget Resultat ud af Sagen, troer jeg rigtignok, at det meest praktiske Resultat vilde være at forkaste samtlige Ændringsforslag og alene holde sig til det oprindelige Forslag; thi jeg er temmelig overbevist om, at dette ikke vil blive gennemført som Lov. Søvrigt maa jeg tilstaae, at jeg havde ventet mig en anden Indvending, og ikke den, der er gjort af den ærede Justitsminister, mod det Forslag, jeg har tilladt mig at stille. Der er nemlig en anden Afvigelse mellem mit Forslag og Resolutionen af 8de October 1840 end den, som den ærede Justitsminister berørte. Det hedder nemlig deri, at de factiske Data, der anføres i Erklæringen, og hvorefter Andragerens yverligere Erklæring skal indhentes, skulle, som Ministeren bemærkede, kun komme i Betragtning ved Sagens Afgjørelse, forsaavidt de ikke ere retteligen oplyste; men jeg har med Flid udeladt de Ord: „for saavidt de ikke ere tilstrækkeligt godtgjorte,“ fordi det forekommer mig, at disse Ord vilde stille Sagen aldeles hen under den afgjørende Autoritets personlige Skjøn.